

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1853-04-19)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1853-04-19)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 274. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000076.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Napoli. 19. April 1853

Saa kom jeg da heelskindet til denne Feeverden og det aabne Hav, som jeg saalænge har savnet. Den 13de foer vi (Forchhammer, Kraft, Ravnkilde, Lier, Laurits Meyer og jeg) ud af Porta-Giovanni med Vetturin. Det var et livligt og fortræffeligt Selskab; vi sang fiirstemmige Sange, hvor vi kom hen, og legede Tagfat paa Landevejen, naar Vognen gik op ad Bakke. I Albano sagde vi Farvel til Alberto Paulsen, som var derude, og i Velletri tilbragte vi den første Nat. — Tøv lidt — I maa dog høre noget om Levemaaden. I Vetturinkontrakten bliver bestemt, at man foruden Befordring og Natteleje faaer to Maaltider daglig: en Frokost med to Retter foruden Ost, Viin og Frugt — et Middagsmaaltid (om Aftenen) med fire Retter foruden Suppe og det øvrige. Man lever altsaa som Herremænd og betaler kun Drikkepenge paa Vejen, og saa for Resten hvad Toldbetjentenes Snyderi og Tiggerne og Facchinernes Paatrængenhed s. 275tvinger Een til. Anden Dag gik det over de pontinske Sumpe, hvor vi saae talløse Flokke af Boiler — baade løbende og svømmende. Vi laa i Terracina, og kom da for første Gang til Havet. Sikken Fryd. Det blæste stærkt, og Søen slog mod Klipperne i høje Brændinger, og omkring det vilde Hav laa Haver og Skove af Orangetræer med røde og gule Frugter, og alt dette indesluttet af dristige, nøgne Klipper. Gjæstgiverstedet laa nede ved Havet, men Byen selv krøb om op ad Bjerget, og vi gik med for at see, hvordan den saae ud. Naturligvis fik vi en Masse af lasede, ja halvnøgne Børn efter os, som med italiensk Udholdenhed blev ved at følge os, hvor vi gik, og plage os i den Grad med Tiggeri, at vi engang imellem maatte skaffe os Luft ved at true med Stokken. Hele det lange Tog bevægede sig gennem de maleriske, snavsede og stejle Gader (paa to Alens Bredde), og tilsidst fik vi atter Luft, da vi kom ud paa et Torv. Paa Trappen til Domkirken sad foruden alle Slags Lazzaroner (der tiggede) en lille Pige, der skulde til at klæde sin heelt nøgne Broder paa (de tiggede naturligviis begge to); for Resten var Torvet opfyldt af fejende Fyre med Kappen kastet over Skulderen og Hatten paa Snur, som naturligviis ogsaa tiggede paa forskjellig Maade. Det var oprigtig talt noget besværligt, og vi skjød iilsomt ned ad en snever Sidegade, men saae til vor Forfærdelse, at den var lukket i den anden Ende. Vore Forfølgere opløftede s. 276et Sejersbrøl, og vi maatte temmelig sluk ørede nok engang passere den velvillige Folkemasse, der aabenbart havde meest Lyst til at æde os med Hud og Haar. Naturligviis tog vi det med smilende Ansigter og lod os ikke gaae paa; men der var alligevel lidt trykkende ved Situationen — og ved den Følelse, at man nu var i et Land, hvor den Fremmede ingen Ret har. Men Naturen er rigtignok saa vidunderlig, saa man gjerne døjer lidt for dens Skyld. Vi kom næst« Dag til Grændsen og havde ikke med mindre end tre Toldanstalter at gjøre, inden vi kom til Neapel. Her hed det: Betal! og naar man kom med Pengene, sagde de, at det var for lidt, og ved hvert Sted maatte vi føre lange Underhandlinger og bevise ved en eller anden pjaltet Frakke, at vi var fattige Artister, som ikke kunde give mere. Hvad vi førte med os, kom det aldrig an paa; kun om vi vilde betale. Paa den dejlige Vej fra Terracina over Fondi og Itri til Molo di Gaeta havde vi desværre Regn, men jeg sad foran i Kabrioletten og fik, uagtet de ugunstige Forhold, et Indtryk af Egnen, som jeg aldrig skal glemme. Molo di Gaeta er et Paradiis. Vi laa om Natten i Santa Agatha. Vi fulgtes hele Tiden med nogle engelske Damer, som vi saae meget lidt til, men som efter Opvarterens Sigende vare meget glade ved vore fiirstemmige Sange. — Stop — jeg har glemt en Kuriositet. Til Foro-Appio i de pontinske Sumpe, hvor vi spiste Frokost, kom vi i s. 277Regnvej. Paa en af Væggene stod med Blyant følgende Ord. Overskrift: «Skandinavisk Album.» «Det regner April 49.» — «Det regner endnu November 49.» — «Fremdeles Regn Februar 50.» — «Regnen er holdt op Maj 51.» —Jeg tilføjede: «Det regner Skomagerdrengene — April 53», — og Kraft aftegnede nedenunder hele Selskabet forsamlet under en stor Paraply. Fra St. Agatha til Neapel havde vi det dejligste Vejr, og da vi om Aftenen (lidt før Solnedgang) kørte igennem den store smukke By og kom til det blaa Hav og saae Vesuv og Capri i det Fjerne og bleve omringede af Udraabere og Mester-Jakeler og Sorbetog Macaronihandlere, saa var jeg inde i Bournonvilles Ballet og fandt ingenlunde min Forventning undertruffen. Desværre var ethvert Logi ved Havet optaget, saa vi maatte ty til «Hotel Globe», rigtignok beliggende paa en stor og smuk Plads, men dog ikke med nogen betydelig Udsigt til Stranden. Det var om Lørdagen den 17de, vi kom hertil, og igaar, Søndag, gik vi til Consulen, hvor jeg fik eders Brev til Neapel fra den 28de og 29de Marts. Gid I nu maa beholde Foraar og forvinde al eders Sygelighed! Ogsaa hernede er Sommeren kommen saa seent, som man ikke i Mandsminde kan erindre, og forleden laa der endnu Snee paa Vesuv. Det er sandt, — man venter snart en Eruption hernede; Vesuv ryger kun svagt, men i den senere Tid har man haft mange Jordskjælv, der dog ikke have anrettet s. 278nogen Skade. Gid det maa blive til Alvor i disse 14 Dage. Nu ligger Vulkanen aabenbart og ruger paa store Ting, og en af de første Nætter venter jeg at see en Ildsøjle hæve sig op af dens Top.

Igaar var vi oppe i Klosteret St. Martino, hvorfra man har en herlig Udsigt over Byen og Bugten. Senere førte Consulen os til Posilipo, hvor vi endte i et Trattori, udhugget i Klippen lige ved Havet. Gjennem løjerlige Tunneler og ad mangfoldige Trapper kom vi ned til en Verden, hvor der blev spillet paa Mandolin og Guitar og sunget. Den hvide Capriiin smagte fortræffeligt, og Bølgerne skvulpede ved vore Fødder, og Maanen lyste over Havet, og alt det i Forbindelse med den lystige Musik og Sangen og Latteren fra Klippehulerne bølger endnu i mit Hoved. Vi sad paa en stor Altan, og inde i Grotten begyndte nogle tyske Herrer og Damer at valse. Ravnkilde og Herholdt introducerede sig strax i Selskabet og dandsede med, men jeg kunde ikke gaae fra Havet og mærkede dog, at jeg har Tilbøjeligheder, der overgaaer min Dandselyst. — Idag tænker jeg at gjøre Visit hos Cerillos. Consulen har lovet mig ved Lejlighed at føre mig til Signora Scafa, men hun boer nok i en anden Kant af denne uendelige By.

Tusind Tak for eders Breve, hvert af dem driver mig stærkere og stærkere til Hjemmet. Her bliver jeg til

Houstrup, Jens Christian , *Breve fra og til C. Hostrup*,

Udgangen af April, som jeg tidligere har bestemt, og hvis jeg paa Vejen hjemad besøger s. 279Pisa og Florens — for at følge med Meyer og Ravnkilde — bliver det kun et Par Dage. Ja — jeg længes nu saa meget efter at komme hjem, saa hvis jeg fik at vide, at jeg kunde være hjemme lige nu med det Samme ved at opgive Pompeji og alt, hvad jeg endnu har i Vente, saa betænkte jeg mig sikkert ikke et Øjeblik, men sagde: Blæse med Pompeji og hele Stadsen — jeg vil hjem! Hilsen til jer alle og lev vel.

Din
Christian.